

Arben
Shehu

Ngjyrat
e zemrës

poezi

SH-1
5439.

Arben
Shehu

●
Ngjyrat
e zemrës

●
poezi

47283

SHTËPIA BOTUESE
«NAIM FRASHËRI»

V E N D L I N D J E S

Vendlindja ime, një muzg me drita,
para më rri, rrënjosur thellë në sy.
Unë vetvetes çdo gjë aty ia rrita
e nga vetja çdo gjë ia lë me dashuri.

Vendlindja e gurtë, që rrugët poshtë i varen
si duar që zgjaten drejt Drinos me zë,
për një grusht ujë
që buzët e gurta mos thahen,
dhe kujtesën time të njomë se mos fle.

Ato duar të gurta më duken se zgjaten
thellë lëndinash a kodrash buzë lumit.
Ç'kërkojnë? Fëmijnia ime vallë a kapet
kur vetë s'ia di fillimin dhe fundin?

Vendlindjes fëmijnia ime në prehër i mbiu
si një lule pranë gurit të saj të sertë.
Fëmijnia në pemën e jetës së njeriut, —
përjetësisht dega më e blertë.

NE DHE MALET

Ju rrini të rëndë, brinjëzhveshur,
të rrudhur, të menduar për kohët që vanë.
Zjarret e luftërave mbi shpinë ju kanë mbetur
e mërmëri epika për trimat që ranë.

Me majat thikë, holluara nga vitet,
në qiellin tuaj shkruani historinë,
ecurinë e një populli,
jetën e një populli
që mbajtët në shpinë.

Kudo që sillemi,
ngado që shkojmë,
balli ynë me ballin tuaj ndeshet çdo anë.
Historia para jush parakalon,
ndërsa ju nderoni me grusht si veteranë.

NATË DIMRI NË TIRANË

Era dirigjon gëzueshëm shiun,
këtë tamburist të çuditshëm të tokës,
ndërsa antenat mbi pullaze e tarraca
u bëjnë jehonë lajmeve të botës.

Shpejtoj hapin në paqetësinë e motit.
Përreth çdo gjë flet me zë, —
zhurmërima ku shtypet Zëri i Popullit,
dhjetëra targa jashtë që presin atë.

U vonova, po më presin disi gjatë
shtruar të shtëpisë rreth tavolinës.
Trokitjet e gëzueshme të enëve në darkë
pas një akordi gazmor të mandolinës.

Ndoshta motrën e ka zënë gjumi
te një cep probleme faqen mbështetur,
Shahut i ka mbetur lëvizja e fundit,
anglishtes një mësim prapambetur.

Nxitoj hapin dhe jetë lë prapa.
Ndiej aromë kuzhine të nënëmirës
Neonët përkulur butë si xhirafa
udhëve i prishin tisin e errësirës.

ËNDËRR E BARDHË

U zgjova, dritaret hapa. Dikush martohet.
Nën tinguj të tillë kushdo ndihet dhëndër.
Ndaj dorën zgjata në qiell mbi një yll të
bukur,
ta vija në gisht si unazë
dhe prapë të bija në ëndërr.

USHTARI DHE LULET

O lule, mua me maskë kundragazi të
çuditshme
më jeni të dashura
sa në gjumë më rrini mbi qerpikë.
Gjer vonë bisedoj me ju, belkëputura të
ndritshme,
gjersa ulni qepallat e petaleve
e thoni «natën e mirë!»

Në e dashtë atdheu në kohë të mprehta,
e bëj tym e flakë e gjakun më gju,
për ju, të bukurat e mia të ylberta,
plagët do t'i marr të bukura si ju.

E shikoj tek ulni kokat, se e kuptuat
që kundrejt meje bëtë disa teprime.
Dashuria për të mbrojtur bukurinë tuaj
përkohësisht më bëri «të shëmtoj» veten time.

SARANDA

Para se të hysh te ky qytet,
duhet të kesh prerë biletën
tek agjencia e diellit.
Retë supet i vënë njëra-tjetrës
si udhëtarët te sporteli.

Para se t'i kesh trokitur në dyer
këtij qyteti midis dy kaltërsive,
me detin duhet të kesh këmbyer
lajmëthirrje fëmijërie

Para se të hysh te ky qytet,
kaltërsia vështrimin e parë ta ka marrë.
Qielli yjet
si degë me agrume t'i var.

Para se të hysh te ky qytet,
netë të kthjellta të aviten në ëndërr
Këtu dyfishon këngën,
këtu dyfishon zemrën.

BALADË E MARKO BOÇARIT

Ç'trima të dha Suli,
trimëri ia ktheve,
kapedani Marko,
biri i rrufeve.

Nëpër sulme shkabe
mbi osmanët mbete,
ti i dhjetra luftrave,
vetëm me një vdekje.

Një zë oshëtimë
çau në llogore.
Kë mbajnë mbi shpatull?
Vallë një përmendore!?

Kapedanë në radhë
heshtin dymbëdhjetë.
Topat shtij e hesht
në dhembjen e vet.